

Příběh Marie a Julienu

Francie – Itálie, 2003, barevný
Formát 35 mm (1 : 1,85)

originální titul:

L' Histoire de Marie et Julien

žánr: milostná legenda

mluveno: francouzsky

České titulky.

čas: 150 min.

počet kopií: 1

premiéra: 26.10.2005

monopol (NFA): do 31.7.2010

režie: Jacques Rivette

scénář: Christine Laurent, Pascal Bonitzer, Jacques Rivette

kamera: William Lubtchansky

střih: Nicole Lubtchansky

výtvarník: Manu de Chauvigny

produkce: Martine Marignac

hraji: Emmanuelle Béart (Marie), Jerzy Radziwilowicz (Julien Müller), Anne Brochet (madam X), Nicole Garcia (kamarádka), Bettina Kee (Adrienne), Olivier Cruveiller (nakladatel), Mathias Jung (domovník)

Modernizovaný mýtus o lásce rušící smrtelný čas.

Osamělý Julien Müller vyhlíží zcela obyčejně, podobně jako jeho poloprázdný dům s hodinářskou dílnou. Posléze však začneme jeho profesi vnímat symbolicky, ani ne tak kvůli záhadným obchodně-vyděračským vztahům s démonickou „madam“, ale kvůli jeho poutům k tajemné Marii. Před rokem se zdálo, že se osudově setkali, jenže Marie pak beze stopy zmizela a teď se stejně nevysvětlitelně opět vynořila. Začnou spolu žít a Marie střídá chvíle oddané lásky a vášně s odtažitostí a mrazivou zmrtvělostí, jako by přicházela ze světa, kde čas nemá žádnou váhu a s ním nic, co je na něm budováno a co se v něm rozprostírá... A Julien, zvyklý vše odměňovat tikotem hodin, stojí zcela bezmocně před odhalovaným tajemstvím...

Napsali o filmu:

Příběh Marie a Julienu je zřejmě Rivettův největší výkon a nejdůležitější film od zatím nepřekonaného mistrovského díla z roku 1974, **Céline a Julie si vyjely na loď**.

Michael J. Anderson, *Jacques Rivette's Material Ghost Story* – www.senseofcinema.com

Příběh Marie a Julienu je syntézou nejen celého Rivettova díla, ale i jeho idolů Hitchcocka a Dreyera. Extrémní milostný příběh s herci, kteří jen hoří, a s režii ostrou jako diamant.

Jean-Baptiste Morain, *Les Inrockuptibles* – www.allocine.fr

Pojítkem obrazové a zvukové stopy jsou pak v Julienově domě všudypřítomné hodiny, jež svým klapáním – každé mimochodem ukazují jiný čas – udávají rytmus plynutí lineárního času, v tomto případě času filmové projekce. V klíčové – znovu symbolicky intenzivní – scéně Julien vysvětluje Marii, že hodiny, které zrovna opravuje, „kulhají“. Nejprve předvede jejich chod ve špatném seřízení a poté zvuk správně nastavené mechaniky. Právě přesný rytmický tikot je jakousi formální kostrou tohoto filmu (a filmu vůbec), nástavbou času intuitivního, soukromého – bergsonovského trvání. V tomto smyslu je také potřeba „oficiální“ čas neustále seřizovat, opravovat, kontrolovat, neboť je něčím uměle vytvořeným, čemuž přirozená intuice neustále uniká a překračuje jej.

Tomáš Pivoda, *Současný francouzský film*

v *Karlových Varech. Literární noviny* č. 36 / 2004

Odkazy na internet:

http://www.sensesofcinema.com/contents/04/32/marie_et_julien.html + <http://www.dvdtimes.co.uk> + <http://www.allocine.fr>